

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja

“Jēzu, mūs piemini,
kad mēs būsim Tavā valstībā! Alleluja!”

Jaukie Nāves Uzvarētāja draugi, esiet mīļi sveicināti Jēzus Kristus vārdā, kurš ir cietis krusta nāvi un ir augšāmcelies!

Rit Lielā gavēņa laiks, kas tuvojas savai kulminācijai — Kristus Pashai jeb pārejai no nāves dzīvībā. Cik svarīga un jauka ir šī dinamika, kad viens Baznīcas liturģiskā gada stiprais gadalaiks nomaina citu, kamēr visi 4 šie svarīgie gadalaiki būs izgājuši savu ciklu un dos vietu Parastajam liturģiskajam laikam līdz nākamajam Baznīcas jaunajam gadam. Un tā pamazām arī mūsu dzīves cikls virzās uz priekšu.

Kā zinām, mums katram ir dots tikai viens vienīgs dzīves laika cikls, kas kādreiz arī noslēgsies tikai Dievam zināmā laikā, vietā, veidā un apstākļos. Kara zonu skartiem cilvēkiem tā ir skaudra realitāte, kad viņiem ir jābūt gataviem katru mirkli saņemt Nāves pavēsti un stāties Dieva tiesas priekšā. Lielā Gavēņa laiks mums arī atgādina šo neizbēgamo procesu, bet dod arī skaistu cerību uz mūsu tikšanos ar savu Radītāju un Pestītāju debesu godībā, kurā būsīm aicināti ienākt un liksmoties mūžīgi. Tā būs mūsu Pasha, mūsu pāreja cauri Nāves vārtiem debesu paradīzē. Nebaidīsimies pārbrist šo dzīves Sarkano jūru, lai nonāktu glābšanas krastā jaunajā pasaulē, kas pavērsies kā mūžīgā liedienu prieka saules horizonts, kur skatīsim Kristus brīnīšķīgo vaigu un slavēsīm Dievu Svēto sadraudzībā debesīs!

Svētīgu Gavēņa turpinājumu un gaišus Pashas svētkus visiem draudzes locekļiem un mūsu draugiem! Lai līdz ar Kristu arī mēs augšāmceļamies kristīgākai dzīvei Dieva un tuvākā mīlestībā!

Prāvests Andris Solims

Gavēņa laika piezīmes. Viss ir žēlastība.

Sestdienas rīts. Diena pēc dzimšanas dienas. Mana jaunā gada otrā diena. Pamodos ap pus septiņiem, brīdī, kad saules gaisma jau bija sākusi rotaļāties, zīmējot skaistākos atspulgus uz sienas un man sejā. Vienmēr paticis mosties pirms citiem, kamēr prāts vēl nav piesārņots ar dažādiem iespaidiem, kamēr vēl Dieva Vārds var atrast ceļu uz manu sirdi! “Lūk, tagad ir īstais laiks, lūk, tagad ir pestīšanas diena.”

Šī steidzamība vienlaikus iedvesmo un biedē. Negribas neko palaist garām, rūpīgi ieklausīties it visā. Paspēt ar acīm salasīt labākos saules radītos foto kadrus - aizsalušās peļķes un ledus rasas pielietās ābelītes, kuras, paldies Radītājam, krāšņo telpu starp daudzdzīvokļu namiem. Gribas sadzirdēt pirmos putnus un pirmo automašīnu motoru rukoņu, taču attopos pus astoņos, kad spožie gaismas stari kļuvuši blāvāki, mašīnu troksnis, kas nāk no Lāčplēša ielas, ieņēmis ikdienas fona trokšņa vietu, bet prāts - tas jau aizsteidzies pie brokastīm, kafijas un dienas darbu saraksta. Mirkli nav iespējams apturēt. Nevar paildzināt, lai cik uzmanīgi es sēdētu uz palodzes un nekustētos.

Vēl aizrit arī gavēņa laika otrā nedēļa. Cik liela dāvana ir Baznīcas liturģiskais kalendārs! Ir gandrīz neiespējami ieslīgt rutīnā un garlaicībā, ja Baznīcas dzīve piedāvā aizvien aizraujošu “programmu”, kas dod impulsus un arī iedvesmu no jauna meklēt Dieva Vaigu, bet pats Pestītājs ļauj Viņu iepazīt no daudz un dažādiem rakursiem.

Šogad manu sirdi aizkustinājuši vēl nedzimuši bērniņi, kuriem draud vecāku izvēlēts aborts. Īpaši uzrunāja Ebijas Džonsones grāmatā “Neplānoti” aprakstītā autore paša dzīvā liecība, kā Dieva spēkā viņa no formālas kristietes un vienlaikus abortu klīnikas vadītājas kļuva par balsi nedzimušajiem bērniņiem un dedzīgu dzīvības aizstāvi.

Kopš strādāju kā psihologs ar pusaudžiem, pārdzīvoju arī par tiem daudzajiem jauniešiem, kuri, kā viņiem šķiet, atraduši sevi gender ideoloģijā (un, protams, arī citās, kam nav nekāda sakara ar Kristus Evaņģēlija Labo Vēsti). Cik šausmīgām jābūt ciešanām, ja nespēj pieņemt skaisto dzīvības dāvanu tādu, kādu mūsu Dievs to katram sagatavojis! Tad nu izlēmu šai gavēnī lūgties jo īpaši par šiem mazajiem bērniņiem, kuri, esmu pārliecināta, kopš mūžības ir radīti dzīvībai, par viņu vecākiem, kas nobijušies no krusta smaguma, un par jau lielākiem un tomēr vēl bērniem, kas savu šķietamo brīvību atraduši grēka nomocītā pasaulē.

Domāju, nav nejauši, ka tieši šī gavēņa laikā manās rokās nonāca arī svētās Terēzītes no Bērna Jēzus pēc bīskapa Boļeslava Sloskāna iniciatīvas 50-tajos gados latviski tulkotā un izdotā grāmata “Kādas dvēseles stāsts”. Dievs var pasargāt dvēseli tīru un Viņam patīkamu jau kopš agras bērnības. Viņai bija nepatīkamas pasaulīgas ārišķības, un vairāk par visu Terēzīte ilgojās patikt Pestītājam.

Kontrastam iepazīnos arī ar Žaku Fešu grāmatā “Pēc piecām stundām es redzēju Jēzu. Cietumnieka dienasgrāmata”. Viņš Jēzu sastapa cietumā, kad, uz nāvi notiesāts, gaidīja sprieduma izpildi. Dievam nav bezcerīgu gadījumu!

Lasot šo mums pavisam līdzīgo cilvēku dzīves liecības, protams, sanāk vilkt paralēles arī ar savu dzīvi jeb - mazliet mēģināt paskatīties uz to no Dieva skatu punkta. Tagad daudzas sāpīgas pieredzes ieraugu kā Radītāja dievišķās apredzības glābšanas saliņas. Reizēm Kunga žēlastības var pamanīt uzreiz. Man visbiežāk nepieciešams diezgan ilgs laiks, lai saprastu un lai pateiktu Viņam, ka pasargājis mani no lielākām briesmām, visvairāk tām, kas varētu izpostīt manu dvēseli.

Žēlastība, žēlastība, viss ir žēlastība! Lai Kungs ir slavēts!

Signe Liekniņa

Ierādīt īsto vietu

Paldies Lielajam gavēnim! Patiesi, lai slavēts Baznīcas liturģiskais kalendārs, kas ieliek rāmjos un neļauj ieslīgt garlaicībā. Ir dinamika. Gavēnis dara savu,

atgādinot man, ka bez Dieva es nevaru neko. Domāju, tas ir tieši gavēņa nopelns, jo ir tāds kā cits fokuss, tāda kā vērošana no malas - kas tad manī ir iekšā?

Varbūt palīdzoši ir arī tas, ka šai laikā sāku lasīt Svēto dzīves aprakstu grāmatu, ko pasūtīju mieramtuvu.lv. Es lasu par dažādu svēto dzīvi un redzu, cik ļoti mana dzīve atšķiras. Kas ir tas atšķirīgais un kāpēc? Vai tad Dievs visus nemīl un visiem nedod savas žēlastības? Un tomēr mana sirds paliek drīzāk auksta un cieta. Manī nav mīlestības vai iecietības, vai pacietības, vai miera – nav.

Laikam es tik ļoti skatos pats uz sevi, ka nepamanu Dieva palīdzību, un tas ir šo atšķirību sākums. Tā ir mana vaina, mans egoisms un patmīlība. Kā saka – mana laimīgā vaina, kas izpelnījās tādu Pestītāju. Tik lielisku, jo, neskatoties uz to, ka manī nav nekā laba, Viņš mani mīl un uzlūko. Viņš dod iedvesmas un cerību, ka arī es esmu svēts, kas ir tiesa, jo esmu kristīts un iestiprināts – tāpat esmu Svētā Gara templis ar daudzām istabām (kā par to raksta Avilas Terēze savā grāmatā “Dvēseles pils”).

Taču es šīs durvis nevirinu, man pietrūkst laika, pietrūkst spēka... Dienas beigās esmu izsmelts un gribas gulēt. Tur paliek lūgšana un klusums Dievam – miegā. Tāpēc mana sirds arī ir tāda – cieta. Un es jautāju (tas ir retorisks jautājums): kā sevi vairāk atvērt Dieva klātbūtnī? Vairāk par Dieva Vārda lasīšanu no rītiem, vairāk par Īsu un izklaidīgu lūgšanu, vairāk par mīlestību tikai pret saviem tuvākajiem.

Tie ir labi jautājumi, jo liek saprast manu šodienas realitāti, nedzīvot ar rozā brillēm par savu “garīgumu”, bet redzēt, ka esmu tikai necienīgs kalps, kurš ne tikai nedara neko “pa virsu”, bet arī tiešos darba pienākumus veic apšaubāmi. Tas man liek domāt – ja Dievs jau tagad dāvā tik daudz – tik skaistu dzīvi, tik daudz prieka un piepildījuma šeit, uz zemes, tad cik daudz vairāk es saskatītu, ja mana sirds spētu būt satriekta un pazemīga. Tas mani iedvesmo. Lai arī šobrīd raugos no padibenēm, tomēr redzu saules gaismu. Gavēnis ir skaists.

Ingus Liekniņš

*****

Lai ir slavēts Jēzus Kristus!

Cik bieži vai reti mēs sakām “paldies Dievam”? Dienas laikā mums ir desmitiem iemeslu pateikties. Nereti, komunicējot, mēs izsakām dažādas pateicības. Mēs tās dzirdam darba vietās, sabiedriskajā transportā, veikalos. Ir dažādas balvas un nominācijas, kas tiek pasniegtas kā pateicības. Tomēr cik bieži mēs pasakām “paldies” Radītājam? Ja domājam par pateicību Dievam, prātā nāk kāds piepildīts lūgums, dziedāšana, palīdzība bezcerīgā situācijā un tamlīdzīgi. Retāk mēs izsakām pateicības par ikdienišķām lietām. Pateicos, ka šodien pamodos, pateicos par nenokavētu autobusu, pateicos par saskaņu ģimenē.

Mums patiesi šķiet, ka Dievs, kaut varens un neizprotams, tomēr ir ar mums ikdienā, arī pašās mazākajās lietiņās. Paldies Tev, mīlais Debesu Tēvs, par katru labo, vissīkāko izdošanos. Arī par katru pārbaudījumu mēs pateicamies Tev, Kungs, jo tā Tu mums māci izturēt un būt ar Tevi vienotiem krusta ceļā. Un vēl – vērtīgi atcerēties, ka katra ķībele mums paver durvis uz jaunu iespēju. Tāpēc es pateicos Tev, Dievs, par to sestdienu, kad uz veselu dienu, avārijas atslēguma dēļ, mēs palikām bez elektrības. Tas man deva iespēju atkal paņemt rokā grāmatu un izlasīt vienu jauku romānu.

Arī par to es Tev pateicos, Kungs.

Rita Ķepure

“Atceries, cilvēk, ka puteklis esi un par putekli pārvērties” (sal. Rad 3,19)

Lieldienu gaidīšanas laiks ir īpašs katra katoļa dzīvē. Atgriešanās un gandarīšana par grēkiem ir nepieciešama, lai cilvēks varētu iemantot atpestīšanas darba augļus. Gavēņa laikā mēs katrs iedziļināties un meklējam gandarīšanas veidus ikdienā. Atpazīt savus grēkus un saskatīt gandarīšanas iespējas ir ļoti sarežģīti, vēl grūtāk izprast Dieva vārdu un saskatīt mums domāto ceļu.

Mums katram gadu no gada ir izveidojušās gandarījumu un lūgšanu tradīcijas, kuras nesagādā lielas pūles, tāpēc arvien biežāk meklējam literatūru vai cilvēkus, kuri palīdz pilnveidot gandarījumu iespējas.

Mani šogad uzrunāja priestera Jēkaba Rodiona Doļas video aicinājums, izmantojot Itālijā praktizēto lūgšanas veidu. Viņš vada lūgšanu trīspadsmit otrdienas sv. Antonam no Padujas godam, gaidot svētā Antona dienu 13. jūnijā.

Ticot viņa aizbildniecībai un palīdzībai, Nīcgales draudzes ticīgie lūdz viņa žēlsirdību visu gadu. Arī man šī lūgšana bija īpaša, aizejot no Nīcgales draudzes, ilgojos pēc tās, tāpēc labprāt pievienojos prāvesta ieteikumam. Nīcgales draudzes ticīgie deviņas dienas lūdzās savā ģimenē. Pēc deviņām dienām svētā Antona no Padujas statuju kopā ar lūgšanu un litāniju nodeva nākošajai ģimenei. Katrā ģimenē tie bija īsti svētki, jo ar cieņu bija jāsaņem šo statuju, jāizveido īpaša vieta mājās un pēc 9 dienām bija jānodod citai ģimenei. Tas palīdzēja mums dziļi un patiesi lūgties kopā, justies īpaši piederīgiem draudzei.

Galvenais nodoms – noteikt gavēņa laika apņemšanos, lai gandarījums mums ļauj saskatīt mūsu mīļo tuvinieku vajadzības, izprast bērnus un mazbērnus, lūgt viņiem ticības gaismu un atgriešanās žēlastību, ideālā variantā - vairāk un labāk kalpot Dievam.

Lūgšim Kunga žēlastību Lielvārdes draudzes vienotībai un mieram!

Antija Vēvere

Gavēņa pārdomas

Laiks apmet kūleni sniega kupenā un ietek pavasarī, ļaudamies dziedēšanas, putnu čivināšanas, plaukšanas un siltuma vilnim. Pavasaris sirdis pielej ar sauli, prieku un laimi kā svaigu kaklu kņudinošu vēsu bērza sulu.

Pavasarī pirksti paši sāk rakāties pa sēkliņu krātuvi, acis skrien pa pagalmu un dārzu, plānojot gaidāmos sējas darbus un prātojot kādas puķītes kurā stūrī stādīt. Prāts ar savu klusināti protestējošo balsi: “Tev tak tās sāpošās kājas un mugura!” tiek neapzināti atslēgts.

Pavasaris ir gaidu un prieka laiks; tiek gaidīta katras puķītes ziedēšana, stārķu atlidošana, dzervju balsis tuvējā purvā, cīruļa treļļi debesīs, bet par visu vairāk mūsu Kunga Jēzus Kristus augšāmcēšanās brīnums.

Tomēr šo laiku man vienmēr ir apēnojušas skumjas, ne tāpēc, ka gavēnis un atteikšanās no izklaidēm, bet tāpēc, ka priekšā ir Kristus ciešanu nedēļa, kuras laikā jādomā par to, kam bija jāiet cauri Dieva Dēlam. Skaudras ir Viņa ciešanas, domas par tām, šķiet, liek sirdij sarauties sāpēs. Tik nežēlīgas ir Mātes ciešanas, nespējot palīdzēt Dēlam! Tāpat kā mēs viņa varēja tikai lūgties, lai Visaugstākais palīdz Cilvēka Dēlam izturēt šīs mokas, ko Viņš pats bija izvēlējis, lai parādītu cilvēcei Dievišķo mīlestību.

Vai mēs lūdzamies pietiekami, vai pārdomājam visas šī senā notikuma cēloņsakarības un apzināties arī savu atbildību? Vai vienmēr sekojam Jēzus mācībai? Vai nav tā, ka savus neglītus darbus, melus, zemisku aprunāšanu, rupjību un zaglīgumu noslēpjam tālu zemapziņā ar domu, ka neviens jau nepamanīs. Tomēr kāds zina katru mūsu slēptāko domu, jo ir vienmēr klātesošs, un tas ir Dievs. Tāpēc mēs nevaram vien pietiekami pārlūgt par mūsu un visas pasaules grēku piedošanu, tāpēc atliek vien pašlautes uz Viņa žēlsirdību.

Bet kas tad ir mainījies pasaulē kopš Jēzus tika sistis krustā? Nav nozīmes tam, ka ir pagājuši 2024 gadi, jo cilvēce nav daudz mainījusies. Arī tagad list nevainīgu cilvēku asinis, arī tagad taisno sit krustā, kamēr mantkārīgi un primitīvi cilvēki nīrgājas un dala, vēl dzīvam esot, tā mantu. Kā toreiz, kad kareivji, piesituši Jēzu Krustā, dalīja savā starpā viņa drēbes. Tas pašlaik notiek ar Ukrainu, kad divi pasaules varenie jeb plēsoņas mēģina saraut gabalos jau tāpat daudz cietušo Ukrainas zemi, lai apmierinātu savu mantkārību un varaskāri.

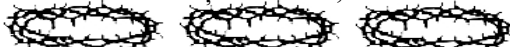
Arī tagad mātes Ukrainā izraud acis par dēliem, kas zaudējuši savas dzīvības, mantkārīgu algotņu noslep kavoti, arī tagad būtībā lielas naudas dēļ tiek spīdzināti un pārvērsti par invalīdiem jauni, spēcīgi cilvēki.

Arī tagad tautas tiek izraidītas no savām mājām, savas valsts, no ierastās dzīves bez cerībām kādreiz atgūt zaudēto dzīvi sev un saviem mazajiem bērniem.

Vai spējam iejusties viņu ādā, vai varam izprast, ko nozīmē atstāt savas mājas ar to, kas mugurā, un ar maziem bērniem pie rokas meklēt patvērumu, ūdeni, ko padzert, maizes gabalu, pajumti aukstā lietū. Mūsu vecākā paaudze to zina, jo paši to ir piedzīvojuši kāda cita pavasara 25. martā.

Nemiera pilns ir šis skaistais pavasaris, jo atkal vēsture tiek rakstīta ar asinīm un ciešanām, kamēr Poncijs Pilāts mazgā rokas, bet Eiropas Komisija situāciju mēģina risināt, iesakot iedzīvotājiem veidot triju dienu pārtikas un ūdens krājumus.

Man liekas - vienīgais, ko varam darīt – atteikties no grēka un lūgties, lūgt Dieva žēlsirdību, lai debesīs dzirdama tikai cīruļu dziesma, bet ne iznīcinātāju rēkoņa.

 Rita Bobkova

Dievs, apžēlojies, Tava zeme deg ar neticības liesmu!

Debesu Tēvs, Tu radīji debesīs un zemi un cilvēkus. Devi katram savu zemes stūrīti, lai mēs to koptu, priecātos un slavētu Tevi. Neviļus nāk prātā bērība, kad ļaudis dzīvoja nabadzīgi, bet cītīgi un atbildīgi kopa savu zemes pleķīti, pateicās par visu, bija ticīgi un Tevi slavēja, Kungs. Kaimiņš palīdzēja kaimiņam un neprastā, kas man par to būs, ko tu man dosi pretī. Ja kādam līdz jaunai ražai pietrūka maizītes, tad tas, kuram bija vairāk, padalījās. Ja gotiņa aizgāja ciet, tad kaimiņiene atnesa piena kanniņu, lai bērniem būtu aizdars. Tā kaimiņš kaimiņam palīdzēja kā vien varēja. Bet tagad? Klausoties, kā rīkojas pasaules varenie, šermuļi skrien. Izrādās, ka galvenais ir manta, ko varēs iegūt no okupētās zemes. Jāizsver, vai pietiekami daudz būs derīgo izrakteņu un citu labumu? Pasaules varenie, vai jums ir piešķirti divi mūži, vai domājat dzīvot bezgalīgi? Varbūt jau rīt jūs Kungs aicinās pie sevis. Kur liksiet tās bagātības, kam tās būs vajadzīgas? Kapā līdzī ņemtas, tās nekam nederēs. Un saules mūžs vēl nevienam cilvēkam nav piešķirts.

Debesu Tēvs, dari mūsu sirdis skaidras un apgaismo prātus valstu vadītājiem! Dāvā mieru un saskaņu starp

tautām!

Antoņina Ratnieks

Gavēņa naglas

Tuvojas Lieldienas ar tādu ātrumu, ka pat ikdienas darbi paliek nepamanīti. Tikko iesākās Gavēnis, bet nu jau drīz Lieldienas. Visi gavēņa solījumi kaut kur skrējienā mēģina mani panākt. Papildus ausīs un sirdī man vēl kaut kas griežas it kā ar asmeni, brīdinot, ka nevajadzētu tā skriet un steigties. Tad kāds it kā man ausī iečukst, ka tikai lēnprātīgie iegūst laimi. Vai es zinu, kā iegūt laimi? Vai vispirms tomēr sākumā man būtu jāsaprot, kas ir lēnprātība, lai tiktu pie šīs laimes sajūtas.

Dzīves steiga rodas līdz ar manu pašas vēlmi vairāk izdarīt, paspēt, nopelnīt, ieraudzīt un iegūt. Tai pašā laikā atstāj novārtā garīgo veselīgo saprātu. Un tā visu laiku vairāk un vairāk. Tam ir arī sekas. Mani kāds nemanīti cenšas pārveidot tā, ka man pašai tas kaitē un rada sāpes. Man pie šīm sāpēm pazūd dzīvē līdzsvars. Es nonāku it kā vāveres ritenī, no kurienes būšu izmesta agri vai vēl. Es cenšos pirms kritiena vēl pretoties, varbūt kliegt un spārdīties, līdz ar to sāpinot citus. Tas mani tā pat novedīs vēl pie lielākiem ātrumiem un dabisku vēl sāpīgāku piezemēšanos. Pieredze jau ir iegūta. Es zinu, ka pēc kritiena ar sāpēm pamodīšos un domās centīšos sev palīdzēt. Tad celšos kājās un meklēšu risinājumu. Es ar savu kosmisko ātrumu, steigu un nepiepildītām vēlmēm lieku sev atteikties no lielākas laimes. Nonāku pie dilemmas. Man jāsaprot pareizi, no kā man jāatsakās. No vēlmes krāt mantu un labumus vai no lēnprātības?

Vai esmu gatava šoreiz atkal krist? Vai es pakļausos kārdinājumiem un padošos? It kā pēc tam soli pa solim varbūt varēšu atkal atsākt un vieglā skrējienā turpināt. Kaut kas mani tomēr attur. Vai tomēr nav labāk pašai laboties? Es iekšēji sajūtu, ka nākamreiz varbūt tā, ka kritiens varbūt ļoti bīstams. Vai vispār varēšu piecelties? Ja arī piecelšos, tad būšu atkal nonākusi turpat sākumpunktā. Tukšumā un bez laimes. Šoreiz man kādi neredzami spēki brīdina. Cenšos šos brīdinājumus nopietni pārdomāt. Nonāku pie apziņas, ka radikāli kaut kas jāmaina. Es vēlos būt laimīga.

Gavēņa laiks iedod man vairāk iedvesmu kā pavasaris, lai taptu par šo skaisto cilvēku. Sevis aizliegšana dod man spēku piebremzēt. Es cenšos vispirms atteikties no laicīgiem labumiem. Lēnprātība man palīdz notikumus apkārt uztvert mierīgāk, savaldīt savas emocijas, līdz ar to nerast dusmu lēkmes. Dievs kā gādīga māte man kā mazam bērnam norāda ar savu piemēru gādāt un rūpēties citam par citu. Ikdienas cenšos neaizmirst rūpēties par savu garīgo veselību. Es zinu, ka savas negatīvās īpašības, kas ir pretrunā ar lēnprātību, es varu kādam lūgt piesist pie krusta. Lūdzu Dievu, lai man izdodas atrast tik daudz naglu un spēku to izdarīt.

Jūtu, ka šodien kādi neredzami ļaunie spēki mani izaicina, bet es meklēju, kur ir nagla, un nekavējoties savā prātā lūdzu to pienaglot pie krusta. Saņemu norādes iemantot pieticību un pazemību. Un, ja nepieciešams, aizeju uz baznīcu un palūdzu biktstēvam tikt vaļā no visa ļaunā, kas mani nomāc.

Gribēju izlabot šobrīd populārās dziesmas tekstu “Dievs man deva baltas drēbes dzīves ceļa sākumā”. Dievs man katru rītu sniedz baltas drēbes. Ir cits jautājums, vai es to lūdzu? Vai dienas gaitā cenšos izpildīt savu apņemšanos un saglabāt sevi tīru? Ja arī es sasmērējos, tad es saprotu, ka “netīrās drēbes” nedrīkst krāt kaudzē un sadzīvot ar tām. Es gavēņa laikā lūdzu pienaglot pie krusta nevis sevi, bet gan savus grēkus. Es ticu, ka ir Kāds pie krusta, kas labāk zinās, kā tās drēbes var tapt tīras. Es atkal lūdzu iemantot balto lēnprātību. Es ticu, ka mīlestība un laime mani nepamet.

Sarmīte Anna Zoltnere

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes draudzē aprīlī

Svētdienās:

- 10:00** – Vissvētākā Sakramenta uzstādīšana un adorācija;
10:10 – Rožukroņa lūgšanas; Gavēņa laikā: **10:40** – “Rūgtās asaras” dziedājums;
11:00 – Sv. Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās un sestdienās: sv. Mise pl. **18:00**.

Krustaceļš: trešdienās, piektdienās un sestdienās (draudzes Krusta ceļš) pl. **17:00** pirms sv. Mises.

03.04. — mēneša pirmā ceturtdiena: sv. Mise pl. **18:00** par visiem dzīvajiem draudzes locekļiem. Pēc sv. Mises - Svētā stunda.

04.04. — mēneša pirmā piektdiena: Jēzus Sirds dievkalpojums pēc sv. Mises pl. **18:00**.

Lielās nedēļas dievkalpojumu kārtība
13.04. – Kunga ciešanu jeb Palmu/pūpolu svētdienā pl. **11:00** — sv. Mise ar palmu/pūpolu svētīšanu un procesiju.

Ziedojumi Rīgas Garīgā semināra uzturēšanai!!!

17.04. – Lielajā Ceturtdienā: pl. **18:00** - Kunga Pēdējo vakariņu sv. Mise ar kāju mazgāšanas ritu un Vissv. Sakramenta pārņemšanu.

18.04. – Lielajā Piektdienā (jāievēro **STINGRAIS gavēnis!**): pl. **13:15** - Krustaceļš. pl. **15:00** - **Kunga ciešanu dievkalpojums.**

19.04. – Lielajā Sestdienā: pl. **11:00** - Sāpju Mātes stunda.

Kunga Augšāmcelšanās Lieldienu svētdienā:

20.04. – pl. **0:00** - Lieldienu Viglija svētajā naktī (galvenais Lieldienu dievkalpojums!): uguns, ūdens un Lieldienu maltītes pasvētīšana; adorācijas nakts līdz rītam. pl. **7:30** – Lieldienu Rīta slavas dziesmas (*Laudes*);

pl. **8:00** – Kristus Augšāmcelšanās svētku procesija; Kunga Augšāmcelšanās svētdienas **Dienas**

Mise ar Lieldienu maltītes pasvētīšanu.

21.04. – Otrajās Lieldienās: pl. **14:00** – sv. Mise Jumpravā.

29.04. pl. **18:00** sv. Misē sirsnīgi lūgšimies par mūsu mīlotās diriģentes/ērgelnieces Janas Grizānes dvēseli viņas nāves 4. gadadienā.

Paldies par tavu kalpošanu! Izlūd mums jaunus dziedātājus korī, sevišķi altus!

Sirsnīgi sveicam dzimšanas dienā:

ministrantu Jāni Vingri (1.04.); Mariju Pizāni un Anitu Ozolu (2.04.); Veltu Ūzuliņu (11.04.); Jūliju Tukišu 85 gadu jubilejā (12.04.); Ilzi Sniegu-Sniedzīņu (15.04.); Veroniku Kudeiko (16.04.); Jāni Urtānu un Gunāru Kūkoju (18.04.); Jāni Ķepuri (19.04.); Vitu Spilbergu (20.04.); Tekļu Rubīni (22.04.); Tatjanu Sļadz (25.04.); Moniku Ozišu (27.04.) u.c.

Lielā Diena

Nāc, nākdama Lielā Diena
 Pie Kristus kapa trešā dienā.
 Kapakmens ir projām vēlies,
 Kaps ir tukšs — Kristus augšāmcēlies.
 Alleluja, alleluja, alleluja.

Tai brīdī Ļaunā vara krita,
 Kad Dieva Dēlu krustā sita.
 No grēkiem tautu atpestījis,
 Pats no kapa augšāmcēlies.
 Alleluja, alleluja, alleluja.

No kapa Kristus augšāmcēlies,
 Patiesi, patiesi ir augšāmcēlies.
 Alleluja, alleluja, alleluja.

Valērija Kalve

Sirsnīgi sveicu Lielvārdes draudzi un visiem labas gribas cilvēkiem novēlu gaišus, priecīgus un mierpilnus Kristus Uzvaras pār Nāvi svētkus! Lai Gaismas Ķēniņš uzvar visus elles tumsību spēkus arī Ukrainā, Krievijā, Svētajā Zemē, Sīrijā, Gruzijā, Turcijā un visur, kur notiek asiņainie kari! Slava Kristum!!! Esmu lūgšanu vienotībā ar visiem slimniekiem, veciem, vientuļiem, pansionātos mītošajiem. Dievs jūs mīl un ir ar jums! Šefs

Aicinu pieteikties uz katehēzes nodarbībām pieaugušajiem, gatavojoties uz Kristībām, Pirmo sv. Komūniju, Iestiprināšanu, Laulībām. Iespējams piedalīties arī brīvklauštājā! Sakārtojiet laicīgi savu garīgo dzīvi! Nodarbības iespējams organizēt attālināti!!!

Aicinām jaunus, muzikālus dziedātājus nākt dziedāt mūsu draudzes korī!!! Zēni un jaunekļi tiek mīļi aicināti kalpot pie altāra kā ministranti draudzē!!!

Klausieties un atbalstiet katoļu **Radio Marija Latvija** FM frekvencēs 97,3 vai internetā: www.rml.lv

Lūdzam ziedot dievnama rēķinu nomaksāšanai!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā prāvestam A.Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:

Lielvārdes Romas katoļu draudze,
 Reg. Nr. 90001080360

SEB Banka Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451

“Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims
 (mob.t.:29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv);
www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica
youtube.com/@lielvardesdraudze

